

ANDENS LAG kap 9: Övertinnandet och dess löften

Underlag för grupparbete 4/10 2014 (Ver 2.0)

Inledning: Om Övertinnandet sid 672-675	sid 1
Inledning: Om Löftena sid 676 – 678	2
Inledning: Om Förstlingar sid 680 – 682 (se även sid 857-)	3
Sammanfattning: Om Förstlingar sid 896	3
Sammanfattning: Om Övertinnandet sid 890-893	4
Slutordet från tronen om Övertinnandet sid 907 – 910	5
Sammanfattning: Om Löftena sid 897 – 902	6
Efesus om Övertinnandet sid 682 – 685	7
Efesus om merguden sid 687 – 689	8
Efesus – om vår situation idag sid 693 – 694	9
Pergamus: Löftet om Namnet sid 746 – 750	10
Pergamus: Var rädd om ditt original sid 758 – 759	12
Tyatira om Skökan Isebel sid 763 – 765	13
Tyatira om Den prima gruppen sid 769 – 770	14
Smyrna om Lidande sid 712 – 718	15
Sardes: de Värdiga sid 821 – 824	17
Laodicea om Sinnesändring sid 846 – 849	18
Filadelfia om ståndaktighet sid 866 – 869	19

ANDENS LAG kap 9: Övervinnandet och dess löften

Underlag för grupparbete 4/10 2014 (Ver 2.0)

Inledning: Om Övervinnandet sid 672-675

Alltså säger Anden just detta: "Den som övervinner", han skall få. Vad viskar han i ditt öra i morgonstunden? Jo, detta: "Övervinn – och du skall få!" Vad talar han till dig hela dagen? Jo, detta: "Övervinn – och du skall få!" Vad ropar han till dig i frestelsen? Jo, detta: "Övervinn – och du skall få!" Men här krävs "öra", och ett sådant är sällsynt i vår döva värld där skökan borttagit både örat och övervinnandet.

Och märk! ... Övervinnandet måste från början och till slut stå i Anden, ja, först och sist och allsidigt vara kringgärdat, genomträngt och buret av Anden. Inne i Anden – segern; utanför Anden – nederlaget. "Genom min Ande skall det ske", säger Herren Sebaot.

Andens ord är lejonordet, hans verk är lejonverket. Hans oavlåtliga höjda finger pekar på övervinnandets oeftergivliga världsgrundlag, som är lejonevangeliet i Kristus. ... Han vill bara ett: bringa människan till ett fullt första-budsmässigt mottagande av lejon-nåden i Lammet, så att hon tubudsmässigt övervinner vilddjuret och skökan, som är allt ont.

Och därför säger han till församlingarna och till varje medlem bara ett ord: "övervinn – och du skall få!" Och där detta ord träffar ett "öra", där insätter det höraren i Herrenanden och ger så vad det kräver. Det lägger lejon-lamm-lagen i hjärtat och skriver den i sinnena. Det är "Andens lag", som frälser från syndens och dödens lag och ger övervinnandets kraftbeklädnad från höjden. ...

"Men ack, jag glömmer mig så ofta, och så ligger jag där", säger du. Ja, upp igen och åter upp igen! Här krävs ihärdighet, just den Petrinska all-fliten på att göra kallelsen och utkorelsen fast, så att du inte faller. ... "Men jag blir inte annorlunda", säger du. Nåväl, nyp dig då i örat sju gånger om dagen, giv det ett slag varje morgon, middag och afton. "Hjälper inte", säger du. Välan, nyp hårdare, slå kraftigare. "Hjälper inte", säger du. Jaha, då får du nypet och slaget av Anden. Dömer du dig själv, blir du inte dömd. Men utebliven självdom drar gudsdomen över dig. Ty du *måste*, om också i hetaste skräckveckoeld, lära dig att

inte bara åhöra, utan "inhöra", Andens och Herrens sjufaldiga: "Övervinn!" Om inte, så är din nådatid ändad. Ty på övervinnandet lägger Herren hela vikten, så också han, som sitter på tronen. Han talar bara om dessa två: antingen övervinna och få en ny himmel och en ny jord till arvedel, eller övervinnas och få sin del i den sjö, som brinner med eld och svavel (Upp 21:7, 8). Ett tredje ges inte.

Felet är det, att du inte släpper upp dig för "Andens lag", som är evangelium. Du vill själv vara lejonet; och därför går ditt övervinnande ideligen sönder, så att du "ligger där". Du måste först nedbrytas och övervinnas av Övervinnaren, så att du i sanning blir "icke-övervinnaren", innan du kan bli övervinnare i honom. Släpp själv-lejonet, så blir du *lejonet*. Därpå hänger det. Den sanne övervinnaren är nollmänniska inför sig själv och skräpmänniska inför världen och guldmänniska inför Gud. Det är sådana övervinnare, som mönstraren på Patmos söker.

Men finns det sådana övervinnare? Ja, de finns. Herren fann sådana t.ex. i Smyrna och Filadelfia. Båda dessa församlingar stod ostraffliga inför hans skarpa blick. Han hade ingenting emot dem. Inte ett ord av bestraffning eller förebråelse. Där se vi, att ett verkligt övervinnande är möjligt.

Men nu skall vi inte tänka oss detta övervinnande som syndfrihet. Ett syndfritt övervinnande finns inte på jorden. Och Herren kräver inte ett sådant. ... Gruva dig alltså inte över den synd och brist, som dagligen, ja, sekundligen vidlåda ditt övervinnande, trots din innerligt goda vilja och ihärdiga kamp att alltid stå ren. Med denna din vilja och kamp står du inne i försoningens tubudsande; och där fortgår din rening som en stadig ström långt utöver vad du kan begripa eller ana. Gud är aldrig småaktig. Han gör ingen affär av din ouppsåtliga svaghet, hänger inte upp sig på synd, som i grunden är rotlös i din vilja. Där han finner det storslagna tubudsdraget, som *vill* den eviga kärlekens allhet och helhet, där är han storslagen som ingen annan.

Inledning: Om Löftena sid 676 – 678

Och det finns inget ord i skriften, vid vilket är fästade så många och härliga löften, som vid det ordet övervinna. Ja, alla Guds löften är bundna vid det. Och de är här sammanfattade i sju, ett i vardera brevet. Och de är dessa, nämligen Efesus-löftet: att få äta av livets träd i Guds paradys, Smyrna-löftet: att inte skadas av den andra döden, Pergamus-löftet: det fördolda mannat och den vita stenen med det nya namnet, Tyatira-löftet: makt över hedningarna, Sardes-löftet: de vita kläderna, Filadelfia-löftet: pelare i Guds tempel, samt Laodicea-löftet: att få sitta med Herren på hans tron. ...

De sju löftena är alltså inte beroende av någon sådan förutbestämmelse å Guds sida, att bara de människor, som han därtill bestämt, kan få dem, men andra inte. — Inte heller är de beroende av någon särskild begåvning eller naturlig utrustning. Nej, de är lika tillgängliga för både "stora och små andar" och för både "ljushuvuden och dumhuvuden". Ty alla människor är naturligtvis så skapade, att de kan motta födelsens frälsning till seger över synden. Och därmed är de övervinnare. Och därmed är de ägare till löftena.

Och då det nu finns bara ett enda villkor för alla löftena, nämligen övervinnandet, så följer därav, att varje övervinnare är ägare till alla sju löftena. En övervinnare i Efesus äger alltså inte bara Efesus-löftet utan även de sex andra. En övervinnare i Smyrna äger inte bara Smyrna-löftet utan även de sex andra o. s. v.

Denna härliga äganderätt till alla löftena framgår inte bara av det ena och samma villkoret på alla ställena, utan även av det ordet "församlingarna", som upprepas vid alla löften. Tag t.ex. Efesus-brevet. Där står så: "Den som har öra, han hör vad Anden säger till församlingarna. Den som övervinner, honom skall jag ge att äta av livets träd, som är i Guds paradys." ... Alltså menar han: varje övervinnare i alla församlingarna äger Efesus-löftet.

Och så i alla de övriga breven. I alla slutord säger han: "församlingarna".

Sålunda: varje övervinnare, i vilken församling han än står, äger inte bara det löfte, som är uttalat i brevet till hans församling, utan även alla de löften, som är uttalade i övriga brev.

Men vad som gäller "de sju församlingarna", det gäller naturligtvis *alla* församlingar på den tiden och i kommande tider. Ty dessa sju är givetvis bara ett urval för att visa, hur Herren mönstrar alla församlingar i alla tider. Alltså: varje övervinnare i varje församling och i varje tid äger alla sju löftena.

Men om nu varje övervinnare äger alla sju löftena, då kan dessa löften inte vara olika grader av härlighet, så att t.ex. Laodicea-löftet är större än Efesus-löftet. Nej, de måste vara lika stora alla sju. Ty i annat fall kunde inte en äga dem alla; han kunde ju inte vara både den lägste och den högste. *De sju löftena är alltså en och samma sak, beskriven från sju olika sidor.* Saken är det eviga härlighetslivet i det utsägligt höga mått, vari det kommer varje övervinnare till del. —

Men finns det då inte olika grader av härlighet i övervinnarnas himmelska värld? Jo. Men dessa grader ligga *inne* i löftena eller *inom* det för alla gemensamma härlighetslivet. Tag t.ex. Efesus-löftet. Alla övervinnare få äta av livets träd i Guds paradys. Men inte alla kan åtnjuta eller tillgodogöra sig detsamma i lika grad. Och varpå beror det? Jo, på den olika grad av budhållning, som uppnåtts. Visserligen har alla fått "Andens lag" förbundsmässigt lagd i hjärtat och skriven i sinnena. Det sker i pingstfödelsen.

Men därmed börjar det "Paulinska" arbetet med fruktan och bävan på den frälsta själens dagliga nyfrälsning eller den "Petrinska" allfliten på att göra kallelsen och utkorelsen fast genom övningen av de sju heliga trostingen. Och i detta arbete eller i denna flit går den ene övervinnaren längre än den andre, och därmed stiger han till en högre grad i löftet. ...

Alltså har visserligen alla övervinnare äganderätt till alla löftena. Och denna äganderätt är *arvsrätten till löftena* på grund av förbundsmässig fullfödelse, som skapar övervinnare. Men *inom* dessa löften eller *inom* det för alla gemensamma salighets- och härlighetslivet få de olika grader, allt efter graden av budhållning eller allt efter det mått av "Andens lag", som de omsatt i sig och insatt i riket på jorden.

Inledning: Om Förstlingar sid 680 – 682 (se även sid 857-)

Alla människor kan bli övervinnare, har vi sagt. Och alla övervinnare äga alla löftena, har vi också sagt. Men antag nu, att alla människor blir övervinnare; då får ju alla sitta med Herren på hans tron och alla bli pelare i templet. Men om nu alla människor få regera, vilka blir det då, som skall regeras? Och om alla blir pelare, vad blir det då av templet? Inte kan väl ett sådant bestå bara av pelare?

Jo, det går mycket väl ihop. Ty de sju församlingarna är och beteckna Guds församling bara under den del av nya testamentets tid, som föregår tusenårsriket. Det se vi, ..., av Tyatira-löftet, som utlovar just regentskapet i detta rike. Mönstringen på Patmos gäller alltså Guds församling bara under de 42 månaderna eller de 3 1/2 åren. Under denna tid skall "Andens lag", som är evangelium, predikas för alla folk. *Men Gud har förutsett, att det blir bara få, som under den tiden mottar helfödelsens frälsning till övervinande.*

Dessa "få" betecknas med det bildlika talet "144 000", som stå med Lammet på Sions berg (Upp 14:1–5). De sägas vara "köpta från jorden och från människorna till en förstling åt Gud och Lammet". De få den höga uppgiften att vara en "**förstling**" (Jak 1:18) av Guds skapade varelser", vilka varelser skall tillsammans en gång bli Guds rike och Guds tempel med just dessa förstlingar som konungar och pelare.

Så kommer frälsningen att under de 3 1/2 åren bli bara förstlingsfrälsning bland alla folk, då däremot folkens frälsning inträder först i och med tusenårsriket. Och det blir alltså i detta rike och i evigheternas härlighetsrike, som förstlingarna få den utsägligt höga uppgiften att vara konungar och pelare.

Sammanfattning: Om Förstlingar sid 896

De 7 brevens prima kristendom är förstlingskristendomen. De prima övervinnare, som mönstraren fann i dessa församlingar, är just desamma som stå med honom på Sions berg som förstlingsskaran "från jorden" (Upp 14:4). Frälsningen under de 42 månaderna är förstlingsfrälsning. Det skall beaktas. Det är inte nu fråga om "de stora skarorna", utan om "konungar och pelare". Men skökan lägger hela vikten på att "fostra folken". Och hur hon

Men förstlingsskapet kostar i sanning någonting. Det har kostat många tusen heligas blod och kommer att göra det. Att bli och vara en verkligt förbundsmässig övervinnare under den lilla onda tiden, som är djävulens tid, då "hela världen är fången i den onde" och då himmelens *ve* hänger tungt över "jorden och havet", där vilddjuret och skökan har makten över alla folk – *det* är ingen småsak *det*.

Det kostar något, ja, ett pris, som världen och fler talet troende aldrig vill ge. Ty det kostar hela det själviska livet in i dess innersta gömslen och grund och ställer människan som världens utskum och avskrap och som stenen, på vilken vilddjuret och i synnerhet skökan trampar, sparkar och spottar. Men *den*, som står pelare under de 42 månaderna, han skall stå pelare i "1000 år" och i otaliga evigheter. Kostar det, så smakar det. De sju löftena är nåd, men också lön. Det var om den, som Johannes sade: "Se till, att ni får full lön."

Alltså, du förstlingsmänniska, se till att du får de sju löftenas lön, nådalönen, den oändliga och eviga; det är, låt Gud göra av dig allt vad som kan göras av dig, hans härliga nåd till evinnerligt pris. Men vet, att det kostar någonting. Red dig till lidande, till "den stora bedrövelsen" och till "den brännande hettan" och till de "tårar", som ingen och inget på jorden kan torka (Upp 7:14–17). Upp på din beskärda härlighetshöjd kommer du endast ur ditt beskärda lidandesdjup (Rom 8:17). Fullt salighetsmått får ingen utan fullt lidandesmått. Ju stillare du ligger i elden, desto finare blir budhållningens guld, och desto högre stiger du i de sju löftenas sfär. Hetaste eld ger finaste guld och förer upp i den högsta sfären.

fostrat dem, det visar sig nu, då de håller på att övergå i de antikristiska sjunderiksfolken. Förstlingsfrälsningen har hon skjutit åt sidan. Ja, den vill hon utrota. Och hur pass hon har lyckats därmed, det se vi ju. Var talas det i vår tid om förstlingsfrälsning och förstlingskap? Jo, i alla kyrkor föra Herrens heliga dess talan; men tusen sinom tusen munnar är i rörelse för att nedtysta dem som "översittare, de där vill vara ett huvud högre än andra".

Sammanfattning: Om Övervinnandet sid 890-893

Vad sökte Herren i de 7 församlingarna? Bara ett: gärningarna. Och de är "de första" eller "de fullkomliga" gärningarna, den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar.

Vad sökte Herren i de 7 församlingarna? Bara ett: övervinnandet, nämligen det "första" eller fullkomliga övervinnandet, som är den "första" eller "fullkomliga" kärleken, den prima och sekundliga stamkärleken med sin prima och dagliga fruktkärlek. —

Och vad fann Herren i de 7 församlingarna? Jo, han fann vad han sökte i två hela församlingar och i två grupper av två församlingar. Bara här fann han förstlingskapet eller det sionitiska bergsståndet "utan vank" (Upp 14:5), vilken ståndpunkt vi kallat "den prima". I allt det övriga fann han inte det han sökte, utan bara "sekunda" och "under-sekunda" ståndpunkter. Och så blev församlingarnas verkliga beskaffenhet vid mönstringen, denna:

Efesus — sekunda;
Smyrna — prima;
Pergamus: i stort sett — sekunda;
" en liten grupp — under-sekunda;
Tyatira: en grupp — prima;
" en grupp — sekunda;
" en grupp — under-sekunda;
Sardes: i stort sett — under-sekunda;
" en liten grupp — prima;
Filadelfia — prima;
Laodicea — under-sekunda;

... Alltså var ungefär två tredjedelar av alla församlingarna dels i betänklig grad besmittade av skökan, nämligen de sekunda, dels i hög grad fördärvade av henne, nämligen de under-sekunda. *Och detta redan på Johannes' tid!*

Och männe tillståndet bland "de troende" är bättre i *vår* tid? Och männe vi gå till överdrift, då vi ofta säga, att flertalet av vår tids troende är skadat av skökan? Förvisso inte.

Mönstraren har, som vi förut antytt, inte valt dessa församlingar som på en slump. Det säger oss redan det heliga sjutalet. Utan de är valda *så*, att de uttrycka tillståndet i den tidens församlingar i allmänhet, och även så, att de anger den kommande tidens utveckling först intill det 7:e världariket, då skökan försvinner, därefter intill tusenårsriket, då även Satan försvinner genom att inelåsas i avgrunden.

Alltså visa dessa församlingar, att kristendomen redan i slutet av apostlarnas tid befann sig i ett betänkligt förfall. Skökan hade redan tagit flertalet av de troende om hand. Den stora världsskandalen har begynt. Tron ligger, i stort sett, i ruiner redan i de 7 församlingarna.

Varpå beror detta förskräckliga nederlag? Det beror på en historisk tilldragelse på apostlarnas tid. Och den bestod däri, att den judiska skökan förkastade och förhindrade evangeliets sista anbud genom dem om frälsning för det utvalda judafolket. Därmed förfelade detta folk sin höga kallelse, att som rotfolket för alla jordens folk centralt handha och utbreda evangeliets frälsning till dem alla.

Och därmed bragtes Guds frälsningsplan in på en omväg, som blev en ödesdiger krokväg till målet. Det utvalda folket, som skulle blivit det kristna moderfolket för alla folk och oavbrutet och i stigande grad förmedlat strömmen från Guds och Lammets tron — denna moder försvann; och därmed försvagades strömmen redan i apostlarnas tid. Det är denna svaghet vi se i de 7 församlingarnas förfall.

I stället för den av Gud utkorade modern trängde sig en annan moder in och tog i hennes ställe hand om evangelium. Det var den kristna skökan, i vilken den judiska skökan övergick. Så blev moderskapet över folken förfalskat. Det flyttade från Jerusalem till Rom. Där har vi det ännu. Men i sinom tid skall det anta sin sanna gestalt och återvända till sin rätta plats, som är Jerusalem, den heliga världscentralen i Guds frälsningsplan. Det sker, då det utvalda folket varder frälst och inträder i sin höga kallelse. —

...

Denna hans fördelning av de kristna i 3 klasser skall noga bemärkas särskilt i vår tid, då gränslinjerna mellan prima, sekunda och under-sekunda kristendom så förskräckligt utplånats. Stora skaror av troende i alla kyrkor är — prima, förstås: fastän de inte ens har en aning om vad som menas med "prima kristendom". ...

... De andliga rörelserna både i statskyrkan och i småkyrkorna är till en stor del ingenting annat än "folkrörelser" vid sidan av andra sådana. Och de är till och med mycket svaga folkrörelser, ty de är fördärvade av skökan. Om man bara inte gäve dem ut för att vara

kristendom, så ginge det an. Men nu göra de anspråk på att vara verklig kristendom; och därmed är de kristna skandalrörelser, i vilka det naturliga rotlivet så småningom förkväves och till slut i grund fördärvas. Det finns ingenting, som så förstör en människa som en falsk och sig överskattande andlighet. Det se vi tydligt på den judiska skökan, som i Guds namn förde

Slutordet från tronen om Övervinnandet sid 907 - 910

"Den som övervinner" — sade han som satt på tronen. Det är sista gången det ordet övervinna förekommer i skriften, och det är 12:e gången det förekommer i Uppenbarelseboken. Hela denna bok välver sig kring detta ord, ja, hela skriften, ty övervinnandet är "Andens lag".

Och även det majestätiska "slutordet från tronen" välver sig kring detta ord. Ty det ordet övervinna står här såsom den Allsmäktiges, Heliges och Eviges *huvudord* i hans sista ord, som slutordets själva *tyngdpunkt*. Det ser du tydligen. Ty han säger ju, att övervinnaren får ärva detta allt, men att icke-övervinnaren får sin del i eldsjön.

Bara i övervinnandet står det eviga livet, utanför övervinnandet står den andra döden. En så omätlig vikt lägger den Allsmäktige på övervinnandet. Ja, han lägger *hela* vikten på det, likasom Herren i de 7 brevens slutord. Märk detta! Vi må aldrig göra oss ett personligt frälsande evangelium, utanför övervinnandets evangelium. Ty något sådant står inte att uppleta i skriften. — — —

Med övervinnare menar den Allsmäktige inte de 1000 årens, utan de 42 månadernas övervinnare, liksom mönstraren på Patmos. Ty Johannes hade fått befallning att skriva Uppenbarelseboken och sända den till de 7 församlingarna. Och i denna bok står den Allsmäktiges "slutord". Detta ord är alltså ställt till de 7 församlingarna och alla församlingar ända intill tusenårsriket. För dem är Uppenbarelseboken skriven. Dem gäller övervinnandets sjufaldiga "refräng" i breven; dem gäller den Allsmäktiges "slutord", vilket sammanfattar alla brevens slutord i detta enda: "*Den som övervinner, han skall få ärva detta allt.*"

I tusenårsriket går övervinnandet lätt. Ty där finns inte skökan, inte heller någon "djävul och satan"; han är inestängd i avgrunden och det så väl, att den till och med är förseglad över honom (Upp 20:1–3). Där finns inte heller

Kristus på korset; och det se vi även på den kristna Stor-Stinntan i Rom, som dödat många tusen av Herrens heliga i Guds och Kristi namn. Så fullkomligt förvända blir människorna genom falsk andlighet. De blir till slut riktiga djävlar med sken av att vara Guds yppersta tjänare.

"vilddjuret och den falske profeten"; båda är kastade i eldsjön (Upp 19:20). Ja, vad återstår då att "övervinna"? Jo, bara den mänskliga naturen, som kan vilja lösgöra sig i ett snedspång någon gång. Men även denne fiende är mycket förlamad, nämligen genom det höga andemått, som där äges, och genom de väldiga världsbehärsande krafter, som där finnas. Där bär allting upp, och allting skjuter på åt det rätta hållet. Ja, där är övervinnandet lätt, så lätt, att det knappt är att tala om. ...

Men annat är det under de 42 månaderna, som är Satans och djävulens och alla hans änglars tid (Upp 12:9, 12) och vilddjurets tid (Upp 13:5) och den falske profetens eller det "andra vilddjurets" tid (Upp 13:11–17; 19:20), då han i gestalten av skökan och paddan "förvillar dem som på jorden bo". Och därtill kommer den mänskliga naturen, som i det stora hela är svagt dämpad i följd av den bara "lilla kraft", som då ges.

Gent emot dessa väldiga och världsbehärsande makter stå de tolv gånger tolv tusen förstlingarna på Sions berg. De har att övervinna just dessa fiender. Och därför menar Uppenbarelseboken med övervinnandet just att övervinna dessa förfärande makter, som sedan inte finns till i tusenårsriket. Förstlingarnas kamp gäller alltid Satan och de två vilddjuren. Däröfver mer i nästa kapitel.

Här kostar alltså övervinnandet någonting. *Ja, det kostar alltid livet*, nämligen hela det själviska livet med allt vad som äges på jorden, ja, allt med rubb och stubb, så att bara "främlingen och pilgrimen" står kvar. *Och det kostar alltid livet* genom en långsam död i ett livslångt seppinande av fienderna. *Och det kostar ofta livet* i en blodig död. Ja, så mycket kostar de 42 månadernas övervinnande, som är förstlingsskapet. Och därför är det bara få, som ger sig in på detsamma med fullt allvar. Men *dessa få en härlig lön ...*

Sammanfattning: Om Löftena sid 897 - 902

Löftena är, som vi vet, dessa: Efesus-löftet: att få äta av livets träd i Guds paradys; Smyrna-löftet: att inte skadas av den andra döden; Pergamus-löftet: mannat, stenen och namnet; Tyatira-löftet: makten över hedningarna; Sardes-löftet: namnets bekännande inför Gud och hans änglar samt vandringen med Herren i vita kläder; Filadelfia-löftet: pelaren med de tre namnen; Laodicea-löftet: den tredje trongåvan eller att få sitta med Herren på hans tron.

Och alla löftena är till sitt personliga väsen en och samma sak. Saken är "Andens lag" i den paradisiska förstlingsmänniskans gestalt. De 7 löftena är denna människa, sedd från 7 olika sidor.

Alla löftena utlovas åt övervinnarna. Men här menas förstlingsövervinnarna, som vi ofta sett. Det kommer nämligen att finnas många fler övervinnare än de. I tusenårsriket inströmma väldiga skaror av övervinnare i Guds paradys, ja, alla jordens folk gå dit in. Men de 7 breven handla inte om dem, utan om förstlingsövervinnarna. Det se vi ju därav, att här är ännu Satan med, men i tusenårsriket är han bunden i avgrunden. De 7 löftena gälla alltså förstlingarna. De är *förstlingslöften*. —

...

Men inom alla 7 löftena finns olika grader, som vi sett, allt efter graden av budhållning eller allt efter det mått av den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden, som människan subjektiverat i sig här på jorden.

Den över-ställning, som dessa löften ger, är *tjänare-ställning*. Därför kallas just de, som "regera i evigheternas evigheter" för "tjänare, som skall tjäna Gud" (Upp 22:3–5), nämligen genom att som konungar *tjäna* hela Guds skapelse, men inte längre i förnedringens kärlek, utan i evig härlighetskärlek. Den minste här blir den störste där. —

Lägg nu märke till, att inte mindre än tre löften tala om "namnet", nämligen Pergamus-löftet, Sardes-löftet och Filadelfia-löftet. Det skolen ni förstlingar allvarligen betänka och ta noggrann kännedom om, vad som menas med detta namn. Ty på det lägger mönstrar en den största vikt, som ni ju tydligen sen redan av detta upprepande av detsamma. Denna namnkännedom är av skökan utrotad i vida kretsar. Naturligtvis; ty detta namn är hennes död.

Kristendomen i dess centrala livsväsen är inte ett: "Jag vet", inte ett: "Jag känner", inte heller ett yttre: "Jag gör", utan ett: »**Jag är**» med inbegripet veta, känna och göra. Därför kan den finnas i prima gestalt även hos den, som vet så gott som ingenting och inte har några ljuvliga känslor alls, utan är genompyrd av bittra sådana som Herren på korset, och som inte kan utträta någonting annat än *lida*. Detta »**Jag är**» är stamtron, stamgärningen, stamlivet, det kerubiska blixtlivet, i vilket vara och göra är *ett*.

Varför lägger Herren så oerhörd vikt på detta namn just i löftena? Jo, ty alla löftena är just det paradisiska förstlingsnamnet »**Jag är**» eller det 3:e namnet, som framträder i den 3:e födelsen. I detta namn ligga de alla inneslutna. Utan detta namn finns de inte till.

Därmed har Herren givit sina heliga den allvarligaste påminnelse om det 2:a namnet, som de bär här på jorden och som är "skrivet på deras pannor". I detta namn ligga alla 7 löftena *frövis* inneslutna. Bortslarvas detta "frönamn", då är alla löftena förlorade. Finns inte barnet »**Jag är**», då finns inget att födas i den 3:e födelsen. Och då blir det ingen födelse av. Förfärande allvar! Ja, i detta högättade namn ligger det högsta allvar och det högsta ansvar, som finns på jorden. —

Nu säger man: "De där 7 löftena i all ära! Men jag vill inte tänka eller fara så högt; jag vill vara ödmjuk och enfaldig och nöjd dem förutan; jag vill bara ha en frälst själ."

Se, där känna vi igen särskilt den evangeliska sumphönan. Hon lägger med största iver den personliga frälsningen utanför "Andens lag", utanför födelsen och alltså utanför namnet »**Jag är**». Och då är det ju helt naturligt, att hon är nöjd *utan* de 7 löftena. Ty de finns inte frövis till i hennes frälsning, då hon lägger frälsningen *utanför* frönamnet. Och då känner hon naturligtvis inte någon hunger efter dem. Hon har dem på sin höjd bara upphängda på den där födelse- och helgelselinjen, som skall hållas parallell med frälsningslinjen och som aldrig får anses som för personlig frälsning "nödvändig eller därtill hörande".

Efesus om Övervinnandet sid 682 - 685

Vad sökte Herren i Efesus? Bara ett: "gärningarna". Det se vi redan av begynnelseordet: "Jag känner dina gärningar."

Vad sökte Herren i Efesus? Bara ett: övervinnandet. Det se vi av slutordet: "Den som övervinner", han skall få. —

Gärningarna och övervinnandet är nämligen samma sak. Ty övervinnandet finns till bara som gärning, nämligen som den sekundliga rot- och stamgärningen med sina dagliga fruktgärningar. Bara denna rot- och stamgärning, varigenom människan gör Gud till sin Gud "och ingen mer", och gör nästan till broder, övervinner det onda i själva dess rot och stam och därmed också i dess frukter. På annat sätt övervinnes det onda i tid och evighet aldrig; utan övervinnandet blir bara lite här och lite där, och lite nu och lite då, och alltsammans ett fariseiskt utanpåväsen, under det att syndens rot och stam stå oförändrade.

Därför börja alla breven på samma sätt: "Jag känner dina gärningar", och slutar på samma sätt: "Den som övervinner", han skall få. För mönstraren på Patmos är gärning och övervinnande *ett*. —

Herren sökte "gärningarna" i Efesus. Och vad fann han? Jo, han fann gärningar, men "gärningarna" fann han inte. ...

Här fanns alltså goda gärningar och det i tillräcklig mängd både i det enskilda och i det allmänna livet, sålunda ett allsidigt, kraftigt och ihärdigt övervinnande. Och mönstraren förtiger inte detta goda. Han sätter *fullt* värde på detsamma och ger det *fullt* erkännande, som vi ju tydligt se. —

Och vad såg han i Efesus? Jo, i alla dessa goda gärningar såg han inte »**de första gärningarna**», vilka just är "gärningarna", som han alltid och överallt söker. I all denna prisvärda kärlek saknade han »**den första kärleken**», vilken just är "kärleken", som han alltid och överallt söker. I allt detta härliga övervinnande fann han alltså inte **det första övervinnandet**, vilket just är "övervinnandet", som han alltid och överallt söker. Under allt beröm för det goda i församlingen har han dock något grundväsentligt "emot" henne. Vad är felet?

Efesus var "moderförsamlingen" i mindre Asien. Hon var grundad av Paulus. Han

verkade här i årtal och satte Timoteus att fullfölja verket. Dessa stora krafter hade lämnat väldiga spår efter sig. Och de syntes ännu. För vanlig människoblick var Efesus en mönsterförsamling. Men för Herrens blick var det en *fallen* församling. "Betänk, varifrån du har fallit", säger han. Alltså: detta härliga Efesus, som i mönstringens stund var så fullt av allt gott — det är ett *fallet* Efesus. Förfärande allvar!

Vad är felet? Inte brist på gärningar, kärlek och övervinnande. Sådant fanns i tillräcklig mängd. Inte brist på gott; sådant fanns fullt upp. Felet ligger inte i *kvantiteten*, utan i *kvaliteten*. Det efesinska verket är gott, men inte längre **prima**, utan bara **sekunda** vara. Förfärande allvar!

Herren söker bara prima vara. Och vad är den? Jo, den första, den bästa. Och det är just den, som han kallar "den första kärleken" och "de första gärningarna".

Vad menas då med den första kärleken? Jo, den är "den första", alltså *pingstdagskärleken*. Och vad är den? Jo, kärlek till Gud av *allt* hjärta och av *all* själ och av *all* kraft och av *allt* förstånd och därmed *hel*-kärlek till nästan. ...

Men här har vi det efesinska felet. Församlingen hade fallit. Och fallet bestod däri, att hon övergivit (icke fasthållit, utan släppt) sin första kärlek. Hon hade visserligen inte helt och hållet släppt förstabudskärleken. Hon älskade Gud. Och det var den kärleken, som ännu bar upp det goda verket. Men hon hade släppt den *första* förstabudskärleken, som är pingstdagskärleken. Hon älskade inte längre Gud av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd.

Det odelade brudhjärtat hade delat sig åt något annat. Alltet var skadat, och därmed var allt skadat. Pingst hörde bara till det förflutna. Den stod i Efesus endast som ett »**då**», inte längre så, som den alltid bör stå, som ett »**nu**». Man hade glidit ut ur den sionitiska all-anden, och man befann sig på ett sluttande plan. Den prima kärleken var försvunnen, och därmed var allt berövat sin prima kvalitet. Och så fann Herren inte vad han sökte. Han fann bara sekunda kärlek, och med den åtnöjer han sig *aldrig*. Förfärande allvar! —

Efesus om merguden sid 687 - 689

Församlingen i Efesus var en gång en härlig andlig skapelse. Genom Paulus och Timoteus hade en väldig flod av tubudsande strömmat in. En prima livs- och församlingsapparat var satt i gång. Här blomstrade den första kärleken, de första gärningarna, det första övervinnandet.

Men så småningom började denna sköna gudsskapelse stiga församlingen åt huvudet. Verket trädde i stället för Verkaren. "De tu buden" bytte plats. Det första var ej längre det första, största och yppersta. Det andra tog dess rum och rang. På skaparevis tog man del i skapelseverket och delade äran med skaparen. Rovdjuret hade fått in en klo och gjorde rov överallt. Man speglade sig i sina verk och upptog en lögnbild av sig själv i hjärtat som säd. Därmed avlades skökan. Hon var visserligen ännu inte född; man gick havande med henne. Och därmed var pingstbruden försvunnen.

Man klibbade sig fast vid arbetet för Guds rike och togs tillfånga av det, och i samma mån lossnade man från Gud. Man gick *in* och *upp* i sina många och rastlösa bestyr, och därmed rycktes man *ut* och *ned* från pingst. Man gjorde sig ett "livets träd" av den andliga skapelsen. På det levde man, av det åt man, i stället för att äta av *det* livets träd, som frambragt den skapelsen. — Härmed har vi antytt Efesus-synden, som var det finare, "det kristliga" avguderiet eller en sådan kärlek till den kristliga skapelsen, att man släppte den firsidiga all-kärleken till Skaparen.

Ty att detta är meningen framgår tydligt av sammanhanget i brevet. Där se vi nämligen, att församlingen var fallen i en förstabudssynd, som störtat henne ur den första kärleken. Och där se vi även, att det inte var ett vanligt, grovt förstabudsfall. Ty hatet till "Nikolaiternas gärningar" höll henne lösgjord från världen och dess ting. Och så återstår bara det finare förstabudsfall: mergudakärleken till den andliga världen och dess ting.

Och man märke, hur grundligt och omständligt Herren framdrar, beskriver och beprisar det goda, som fanns i församlingen, en beskrivning, som inte har sin like i de övriga breven. Och plötsligen välver han över henne

denna förfärande kalldusch: Du är fallen. Därmed är sagt, som ju saksammanhanget tydligen visar: Detta goda har blivit ditt **allt**, så att du har släppt »Gud **Allt**, som du ägde en gång i din första kärlek. —

Denna förstabuds fara, som är skökofördärvet i dess ljuvaste och lömskaste gestalt, hotade en gång de 70 lärjungarna (Luk. 10:17–20). De återkom från sin missionsresa, "uppfyllda av glädje" över sina gåvor och verk, och sade: "Herre, även de onda andarna är oss underdåniga i ditt namn." Men märk! Mästaren förbjöd denna glädje: "Glädjens inte däröver, att andarna är er underdåniga, utan glädjens över, att edra namn är skrivna i himmelen." Är det då oriktigt att glädjas över framgång i arbetet för Guds rike? Nej, men här höll det andra budet på att byta plats med det första. Och därmed höll glädjen på att bli rotlös. Den sanna glädjen är nämligen tvåsidig: förstabudsglädje och andrabudsglädje. Och den sanna förstabudsglädjen ligger *inom* förstabuds-alltet, aldrig utanför det.

Detta är den prima förstabudsglädjen, som gör all glädje till prima vara. Men hos de 70 höll andrabudsglädjen på att rycka förstabudsglädjen ur alltet och att därmed förlora sin prima rot. Och därmed stod namnet i fara att utstrykas ur boken, som är »Gud **Allt**, i vilken bara allt-människor stå skrivna. Därav kallduschen: det avkylande förbudet för sådan glädje.

Just denna ljuva och lömska förstabuds fara, som hotade de 70, blev förverkligad i Efesus. Här hade andrabudsglädjen ryckt förstabudsglädjen ur alltet och därmed berövat både första- och andrabudsglädjen deras prima kvalitet. ...

— Så ytterligt finkänslig och så fruktansvärt allvarlig är ordningen mellan "de tu buden". Har jag inte »Gud **Allt**» som mitt sekundliga allt, då är allt vad jag är, har och gör skadat i sin innersta grund. Jag kan väl till en tid stå på Efesus-planet, det sluttande, lömska och hala, men jag glider sekundligen ned mot planet, det under-sekunda, där alla stå utstrukna ur kärlekens bok och överkorsade som odugliga för "Guds paradiset".

Efesus – om vår situation idag sid 693 - 694

I vår tid är det ganska gott om kärlek och gärningar. Här finns t.ex. i vårt land, både i statskyrkan och i småkyrkorna, ett kraftigt första- och andrabudsliv med ett mångsidigt och ihärdigt arbete för Guds rike. Men frågan är denna: Är det prima eller sekunda vara?

Den stora benägenheten att städse peka på de synliga verken och resultatet som säkra tecken till ett blomstrande gudsrike är ett farligt symptom. Nya och dyrbara kyrkor, stora mängder av bönhus, väldiga summor till fattigvård och mission, hopar av troende i hundratusental o.s.v. – ja, du härliga kvantitet! Men – kvaliteten, kvaliteten?

Man kan genomläsa digra årsberättelser – överallt kvantitet, men inte ett enda allvarligt ord om hurvida det är äkta kvalitet. Att man med denna väldiga gudsrikesapparat skulle kunna vara ett fallet och nedåtglidande Efesus – tycker någon det!

Men den som har öga, han ser den förfärande bristen på prima tubudskärna, och den som har öra, han hör det skramlande tubuds-skalet. Vår tids andlighet är – med många hedervärda undantag i alla kyrkor – genomfrätt av förstabudshalvhet, ja, t.o.m. av förstabudslöshet. Merguden, både den fine och den grove, sitter på tronen och gör sig en Kaifas-mantel av de allt-lösa verken. Därav det pösiga och ideliga skrytet.

Det är på tiden, att man gör mera allmänt bruk av Efesus-spegeln. Ty det efesinska planet är förtrollande ljuvligt och lömskt. Och när den glidande anar det som minst, kommer Herren över honom.

Det är nödvändigt, att man vid all sin kärlek och vid alla sina gärningar gör sig denna fråga: Är det den första kärleken och de första

gärningarna? Varom icke, så är jag "fallen", även om jag övade kärlek, ymnig som ett hav, och gjorde gärningar, talrika som himmelens stjärnor.

På kvaliteten hänger det. Herren nöjer sig aldrig med "det goda", även om man på efesusvis ville gå i döden för detsamma och verkligen gjorde det. Och så har mången dött. Men till martyrens höga och heliga skara hörde de inte. Ty kristen martyr är bara den, som dör *för och i* den första kärleken och de första gärningarna.

Nej, Herren åtnöjer sig inte med "det goda". Gjorde han det, då vore han ju inte sann. Ty det tillhör hans väsen att vilja människan *det bästa*. Därför mönstrar han alla sju församlingarna och alla församlingar och alla enskilda troende i alla tider efter denna höga och heliga regel:

»Bara det bästa är gott nog åt dem, för vilka jag lidit den prima döden». — —

Alltså, ni Herrens heliga, låten er inte ryckas med i det sekunda gå-på-väsendet, som ofta är bara en kapplöpning mellan de olika kyrkorna om det största resultatet för att genom det kunna överglänsa de andra. Förbli i det prima, även om det skulle vara bara det lilla och fördolda. Lägga livets tyngdpunkt, där Herren har lagt den: i det firsidiga förstabuds-alltet. Låten det, som han har satt som det största och yppersta, också vara edert sekundligen största och yppersta.

Verken det prima förstabudsverket, annars verka edra verk omkull eder. Gören den prima förstabudsgärningen, annars göra edra gärningar ihjäl eder. Glädjens *inom* alltet. Då har ni den prima, den djupa, stilla och "feta" glädjen (Ord 28:25, Rom 11:17). Den sekunda är grund och fladdrig, tunn och mager.

Pergamus: Löftet om Namnet sid 746 – 750

Ehjeh, Jag är — så kallar sig Gud. Ty han ensam är av, genom och till sig själv. Han är den ende självständige, den ende som har livets urkälla inom sig. Han lever ett heligt, saligt och evigt liv upp och över alla världar, tider och "evigheter" i en fullhet, kraft och majestät, som ingen fattar mer än han själv. Han är den evige, den oföränderlige, den trofaste, den gode.

Ehjeh, Jag är — så kallar sig Gud. Ty han ensam "är". Utom honom "är" ingenting. Där han inte är, där är det eviga intet. Nämn Gud med namnet »**Han är**», och du har nämnt allt som är och därmed nämnt allt som inte är.

I den första födelsen får människan sitt första namn. Och det är "Lammets faders namn", alltså namnet **Ehjeh, Jag är**. Han nämner henne vid namn, och hon är till. Han säger: »**Du är** av, genom och till mig." Och därmed heter hon: »**Jag är**» (nämligen av, genom och till honom, som heter »**Jag är**»).

»**Jag är**» av, genom och till *Jehovah* — det är Gud Faders namn på människans panna. I detta namn ligger hennes höga ursprung, höga uppgift och höga mål. Att bära detta namn i ande, själ och kropp, det är att vara människa. Att uttala detta namn med ande, själ och kropp, det är att *leva* som människa.

»**Jag är**» av, genom och till *Jehovah* — det är vårt första namn. Så heter varje litet barn på vår jord, och det så djupt och innerligt, att barnet och namnet är ett. Namnet »**Jag är**» sitter på varje punkt, i varje atom i hela dess varelse. Därav pannans renhet och ögats himmel, därav läpparnas paradissötma och den heliga makten i dess älskliga joller och glada liv. ...

»**Jag är**» av, genom och till *Jehovah*. Så skall människan kalla sig. Därpå ligger *hela* vikten i liv och i död. Ty det är hennes enda verkliga namn, hennes *sanna* namn. Och därav följer, att varje annat "Jag är" är ett lögn-Jag är, ett sken-Jag är. Ty ett "Jag är" utan honom, som heter »**Jag är**» finns inte. ... Synd, skuld och straff eller död är ett "Jag är". De är ett namn, nämligen mot-namnet, lögnnamnet: »**Jag är**» av, genom och till mig själv. Och även det namnet sitter på varje punkt, i varje atom i hela varelsen. Det är "vilddjurets namn".

Och detta fräcka namn står tydligt skrivet och läsbart på varje vildmänniskas panna. Hon säger med ande, själ och kropp: "**Jag är** av, genom och till mig själv." Vildnamnet stinker av henne överallt. Hon sprider omkring sig en vidrig djurstank, ett hemskt självväsen, som öppnar under henne det eviga intets bottenlösa avgrund. ...

Det finns bara *en* fara, bara *en* olycka på jorden. Och det är att ha bortkastat sitt namn. Ty allt, som är *utan* sitt namn, suges in i de namnlösa regionerna, där skapelseväsendet frätes och ätes av dödens maskar, vilka föda den andra dödens mask, "som inte dör".

Lammets namn är "**Jag är** av, genom och till *Jehovah*". Det stod skrivet på hans panna. Och det uttalade han sekundligen med hela sin ande, själ och kropp. Han var livs levande »**Ehjeh**» ur honom, som heter »**Ehjeh**». Och han sade bara ett enda ord på jorden, det ordet: »**Ehjeh**», **Jag är**.

På detta höga namn lade han hela vikten: **Jag är vägen, sanningen och livet; Jag är världens ljus; Jag är livets bröd** o.s.v. Alltså är han, i varje atom i hela sin varelse, vägen, sanningen, livet, ljuset, brödet o.s.v. Han är det höga, heliga och saliga namnet. På Tabor se vi hans vita »**Jag är**» stråla som middagens sol. På korset se vi det ock. Det skymmes för en stund av det midnatts-Jag är, som då "hade makten". Men det bryter fram i evig härlighetsglans. På Patmos står det inför oss. Och där framträder detta höga namn i de sju namn eller titlar, med vilka de sju breven börja.

Ehjeh, Jag är — det är Lammets namn. Och det är själva livsväsendet i alla hans namn. Det uppbär dem alla. Det är kärnan och kraften i dem alla. Så t.ex. namnet Jesus. Det lever på namnet »**Jag är**». Det uppbäres av namnet »**Jag är**». Det är vad det är bara genom namnet »**Jag är**». Ty ingen frälsare vore han, om han inte med sitt »**Jag är**» genomlidit, sönderlidit, upplöst, övervunnit syndens, skuldens och dödens "Jag är", som är mörkrets makt-Jag är. — Var så innerligt snäll och peta inte ut namnet »**Jag är**» ur namnet Jesus. Ty vad har du då kvar? Jo, skökans "Jesus", som fördärvar alla jordens folk. —

Ehjah, Jag är — det är Lammets namn. Och det är det stora stamnamnet, det heliga och saliga **Stam-Ehjah**, i vilket vi skall bli heliga och saliga **Gren-Ehjah**. —

Frälsning är alltså namnbyte, utbyte av mitt falska "Jag är" mot mitt sanna "Jag är" i Lammet. Någon annan nytestamentlig frälsning känner inte skriften. Ty hon känner bara de 144 000 som frälsta, ingen enda mer på hela jorden; allt annat är i stort sett vilddjuret och skökan därnere i sumpen kring bergets fot. Och hur skiljas dessa förstlingar däruppe från mänskligheten därnere? Bara på namnet, ingenting annat. De har Guds och Lammets namn skrivet på sina pannor. Sumpmänniskorna däremot har vildnamnet. De förra har alltså blivit frälsta genom namnbyte. De är 144 000 **Ehjah** i Lammets **Stam-Ehjah**. Bara namnet »**Jag är**» i Lammets »**Jag är**» har lyft dem ur sumpen och upp på berget. Märk detta! Och akta dig för skökan, som lägger den personliga frälsningen utanför namnet, där den i tid och evighet aldrig ligger. —

I den andra födelsen sker namnbytet. På pingstdagen nämner Gud människan vid namn. Därmed utfödes hon ur vildnamnet. Han säger: "**Du är av, genom och till mig i Lammet.**" Nu heter hon: "**Jag är av, genom och till Jehovah i Jesus Jehovah.**"

Där har vi alltså de två namnen på den sionitiska pannan, men sammansatta till *ett* namn. Ty i grunden är de *ett*. Det se vi ju strax. Ty "det första namnet" är "Lammets faders namn". Och det är detta: "**Jag är av, genom och till Jehovah.**" Det fick människan i den lekamliga födelsen, som vi sett. Men det blev fördärvat genom vildnamnet. Då tog sig Gud Faderns »**Ehjah**» väg till oss genom Lammets »**Ehjah**». Eller: Ur-Jehovah framträdde som Jesus Jehovah. Alltså träder Faderns »**Jag är**» oss till mötes i Lammets »**Jag är**». Och alltså stå Faderns namn och Lammets namn inne i varandra på den sionitiska pannan, så innerligt förenade som två blandade vatten. Det är detta sammansatta namn, som vi uttrycka så: "**Jag är av, genom och till Jehovah i Jesus Jehovah.**" Eller: Jag är ett »**Jag är**» ur Guds »**Jag är**» i Lammets »**Jag är**».

Huru uppkommer en Sionit? Jo, Faderns namn, sådant det iklätt sig Lammets namn, är

såden, såden; som genom avlelse, havandeskap och födelse framträder som pingstbarnets namn, som pingst-Ehjah, vilket lyfter upp på de höggättade förstlingarnas höga berg, högt över sumpen och träsket. ...

Sålunda bär en förstlingsmänniska, efter sitt mått, ingenting mindre än Guds och Lammets namn på sin panna, det utsägligt höga och härliga namnet Ehjah, Jag är. ...

På Sions berg stå 144 000 »Jag är». De är Guds församling. Hon består bara av sådana, som är namn. Och i deras mitt står Lammet. Alla är församlade kring honom som 144 000 namn i hans namn.

Och nu förstå vi vad han menar, då han säger: Var två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem (Matt 18:20). Vad måste dessa "två eller tre" vara, för att kunna vara församlade i hans namn? De måste vara två eller tre namn i hans namn. Ty inom hans namn kan bara den stå, som är ett »Jag är» i hans »Jag är». ...

Och nu förstå vi också vad det är att "tala i Jesu namn" och att "göra allt i Jesu namn". Det innebär ingenting mindre, än att jag talar och gör som ett »Jag är» i Jesu »Jag är». Ty tala och göra i hans namn kan bara den som står som ett namn i hans namn. ...

Och så förstå vi även vad det är att "bedja i Jesu namn". Det är ingenting mindre än att bedja som ett »Jag är» i Jesu »Jag är». Bara namn kan bedja i Jesu namn; inga andra. ...

Utebliven bönhörelse beror därpå, att det inte är "Andens lag" eller evangelium, som ber i mig. Bristande bönhörelse beror på bristande namn. ...

Och slutligen förstå vi även vad det är att ha sitt namn skrivet i det slaktade Lammets livsbok (Upp 13:8). Lammet är livet. Boken är alltså han själv eller hans namn »Ehjah», Jag är, namnet "över alla namn". Att stå skriven i denna bok är alltså att ha gjort namn bytet och stå som ett »Ehjah» i hans »Stam-Ehjah». Och Gud har förutsett, att de 144 000 namnen på Sions berg skall i alla väder stå orubbliga, som själva detta berg. Och därför säges det om dem, att de från världens grundläggning har sina namn skrivna i livsboken, och att de inte tillbedja vilddjuret, fastän jordens innebyggare tillbedja det. ...

Pergamus: Var rädd om ditt original sid 758 - 759

Tänk, vilken härlighet en förstlingsmänniska frövis bär i sig här på jorden. Om t.ex. bara hennes lillfinger kunde avkasta förnedringens slöja och framträda som paradysfinger, så skulle det utstråla en härlighetsglans, som ingen dödlig kunde uthärda. — —

Det nya namnet är skrivet på den vita stenen. Så uttrycker Pergamus-löftets *bildspråk*. Stenen och namnet är alltså oskiljaktiga. Naturligtvis. Ty stenen är den tredje rättfärdiggörelsen, och namnet är den tredje födelsen. Och de är en och samma akt, nämligen: frisägandet från all synd och brist och tillsägandet av paradislivet genom paradysfödelsen. —

...

Det nya namnet "känner bara den som får det". Därmed är sagt, att det innesluter en individuell hemlighet, som bara namnägaren känner.

Redan det första namnet, som ges i den lekamliga födelsen, bär på en hemlighet, som bara den känner, som fått det. Ur-Jehovah gav honom en urhemlighet, som ingen äger mer än han. Ty han blev så skapad, att han skulle frambära Gud åt sin nästa, *så*, som ingen mer än han kan göra, och mottaga Gud från sin nästa *så*, som bara nästan kan frambära honom. Varje människa heter »**Jag är**», men i detta »**Jag är**» ligger ett »**är**», som finns bara i det.

Och i den andra födelsen framträder denna uregendomlighet i förnyad och utvecklad gestalt. Därmed är given en naturbas för det andra namnet, så att det kan framstråla den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden så, som inget annat namn kan göra.

Människa, var rädd om ditt "själv" och sköt det *så*, att det blir det "själv", som alla "själv" behöva, och som själv behöver alla "själv".

Människa, ditt pingstnamn bär på en dyrbar, säregen skatthemlighet, som bottnar i själva den eviga urhemligheten, som är Ur-Jehovah. Och därför måste du genomgå många dyrbara, säregna och hemliga utfödelsekval med åtföljande dyrbara, säregna och hemliga namnsdagsfester. Ty i Guds paradys inkommer ingen annan än den, som är olik alla andra. Där finns inget rum för dupletter. Var och en måste kunna ge Gud åt alla andra på ett nytt sätt och

kunna mottaga Gud från alla andra på lika många nya sätt. —

Det är förskräckligt, vad den sekunda och under-sekunda kristendomen går illa åt människorna. De sluter sig tillsammans kring någon "fader och mästare" och efterlikna honom, så att de totalt tappa bort sig själva. Och denne lärofader är så sjukligt svag för de kära fåren, att han plirar så gott, då han ser sig själv gå igen i dem, som hans kropp går igen i sin skugga. Och han tål inget självständigt själv vid sin sida. Det klubbar han ned. "Jag och ingen mer – detta rätter och packer er efter!"

Gå in i en kyrka eller ett bönhus och hör en talare, som du inte känner. Av hans ande märker du ofta snart, vilken kvalitet han har. Och om det är den sekunda eller under-sekunda, så kan du till och med av hans röst, tonfall och åtbörder säga, till vilken sumphöna han hör. Ty inom varje sådan skökkyrka är alla som stöpta i samma form. Ingen ursprunglig åder direkt från tronkällan; utan bara ett eftersägande av vad lärofadern sagt.

Så utbildar sig en allmän-ande, som blir det sumpvatten, i vilket hönan och hela kycklingehopen lever och har sin varelse. Alla samma utseende och samma kackel och samma plask i samma pöl. Och så förkväves och förtrampas den medskapade namnskiftningen. Man är bara en hop av dupletter med gemensam färg och gestalt. —

Ni Herrens heliga, kallen ingen på jorden er "fader och mästare". Sådant är köttligt och dödligt för namnet. Låten inte ens de "profeter, visa och skriftlärd", som Herren sänder, bli edra källor, utan låten dem visa er till källan, så att ni blir de självständiga källor med självständiga ådror från tronen, vartill ni blivit två gånger födda och vartill ni skolen födas för tredje gången. — —

I den tredje födelsen framträder människan i den evighets-fullkomning, vartill hon blivit skapad. Här är hennes ur-egendomlighet fullt genomförd, så att hon fullt ger åt alla det hon är kallad att ge och fullt mottager av alla det de är kallade att ge. Den som inte har något nytt från Gud att ge, han har inget namn och inget rum i paradiset eviga värld. — —

Tyatira om Skökan Isebel sid 763 - 765

Den under-sekunda gruppen utgjordes av Jesabel och hennes anhang. Hon sade sig vara en profetissa, alltså ett Guds sändebud. Men hon förförde Herrens tjänare till att bedriva otukt och äta avgudaoffer. Här har vi alltså samma hedniska lättsinne och världsväsen, som utmärkt Nikolaiterna, men under ett starkt andligt sken. Profetissan ställde den råe hedningen på "kristlig grund".

Denna grupp berömde sig av att "känna djupheterna". De trodde sig alltså ha kommit till en djupare insikt i sanningen än apostlarna. Denna lära var ju så vidhjärtad och frisinnad! Den sammansmälte kristendom och hedendom på ett så djupsinnigt och tilltalande sätt, att de kristna mycket väl kunde sitta vid avgudabordet och delta i den hedniska styggelsen. Det var alltså det budlösa ormevangeliet, som Jesabel förkunnade, och det under ett sådant sken av gudaktighet och frisinne, att hon lyckades förföra Herrens tjänare och bilda ett farligt parti inom församlingen.

Detta parti stod alltså på den under-sekunda ståndpunkten. Allt var odugligt. Skökan var född, ja, till och med mogen för sin dom. Här fanns inget övervinnande. Allt var djuret med två lammhorn. ...

Jesabel var en falsk profetissa. Hennes grundsynd var förstabudssynden. Hon kände inte "Gud Allt" och "Gud En". Och hennes lära var förstabudslös, men med ett förföriskt sken av att vara förstabudsfast. Hon satte sina lärjungar vid avgudabordet i "Guds namn". Och hon går igen i förändrade skepnader allt efter olika tider och förhållanden. Men innerst är hon alltid densamma: **förstabudsskökan**.

Hon trängde in på ett förfärande sätt i de kristna församlingarna. Slutligen satte hon sig som "den stora skökan" på de sju bergen i Rom. Och där sitter hon ännu. Hennes välde är ett världsvälde, ett världshoreri. Hela kristenheten, i stort sett, har hon satt vid avgudabordet "i Guds och Kristi namn". Men hennes dom är oåterkalleligen fälld: total utrotning från jorden i de tio konungarnas eld.

Jesabels grundsynd var förstabudsotukten, alla synders grundsynd. Och den tog yttre gestalt i sjättebudsotukten, som hon predikade och försvarade i Guds namn. Och även i detta hänseende går hon igen. Vi har mången sjätte-

buds-Jesabel i vårt land. Djurmänniskorna tillbedja dem och säga de är "rena som änglar". Men de är första- och sjättebudsskökor, även om de inte praktisera sin lära i det yttre.

Dessa Jesabelsprofetissor, med finare eller grövre syndutövning, predika otukt i det moderna evangeliets namn. Det evangeliet heter "vetenskapen", den förstabudslösa nämligen, det 7:e världsríkets "frälsare". Och de har bildat ett Jesabels-parti, som redan omfattar en stor del av vårt folk.

Men vadan denna vidriga rörelse inte minst bland kvinnor? Inför densamma stå många tusen kvinnor förskräckta och blygas för sitt kön, som här fallit så djupt. Jo, märk ni ädla kvinnor, en förfärande sak! Jesabelsprofetissorerna har ett stort verk att utföra på jorden. De skall bana väg för ... **Antimaria**.

Man har kallat Jungfru Maria för "Guds moder". Ty hon var moder till Kristus, i vilken Gud är inkarnerad eller vorden människa. Men här kommer att uppträda på vår jord en mot-Maria, som är den fulländade mot-kvinnan till Maria. Hon blir "Satans moder". Hon är Anti-Maria, som skall föda Antikrist, i vilken Satan är inkarnerad eller vorden människa.

Men för att en sådan Satanskvinna skall kunna framträda på jorden, så måste särskilt kvinnovärlden beredas för henne. Det måste finnas ett världsunterlag av sataniska kvinnor, som kan bära upp stor-Jesabel, i vilken kvinnofördärvet når sin högsta höjd. Allt som hindrar Anti-Maria måste ur vägen. Och hindret är första och sjätte budet. Och därför kasta sig Jesabelsprofetissorerna så hejdlöst och lidelsefullt på dessa två bud för att utrota dem från jorden. Första- och sjättebudsfordärvet måste bli en världsmakt, innan laglöshetens och fördärvets kvinna kan träda fram och föda "Laglöshetens människa, fördärvets man".

Märk alltså, ..., att Jesabelsrörelsen bland nutidens kvinnor står i tjänst hos det sjunde världsríkets inbrytande andemakter. Profetissorernas ord är inte "tomma". De är fyllda av den uppstigande avgrundsanden, som, vad det lider, kommer att ta människorna med storm. Dessa kvinnor är kallade och utkorade av själve Satan till ett stort verk. Och när det är färdigt, ger Anti-Maria livet åt jordens störste son bland alla dess fördärvade söner.

Tyatira om Den prima gruppen sid 769 – 770

Denna anger Herren med dessa ord: "Men till er, ni andra, som bor i Tyatira, så många som inte har denna lära, då ni ju inte 'har lärt känna djupheterna', som de säga – ja, Satans djupheter! – till er säger jag: Jag lägger inte på er någon annan börda; hållen bara fast det ni har, till dess jag kommer."

Här har vi alltså det äkta Tyatira. Det utgjordes av de "andra", säger Herren; alltså av sådana, som inte hörde till de två grupper han nyss beskrivit.

Och han påvisar tydligt den skarpa gränslinjen mellan denna grupp och de två övriga. Den hade inte Jesabels lära. Och den stod ostrafflig inför Herren. Han har ingenting "emot" densamma. Intet klander, ingen förebråelse, ingen bestraffning, inte den minsta anmärkning. Den skulle bara hålla fast det den hade, tills han kom. Alltså hade den "de första gärningarna" och "den första kärleken" och "det första övervinnandet". Här är allting förstklassigt. Och därför går han med tystnad alla synder och brister förbi.

Detta lilla Tyatira utgjordes alltså av orubb- lica förstlingar på Sions berg. De höll sig rena från Jesabels lära och inlade en tydlig och kraftig protest mot densamma. Ty utan en sådan protest hade de inte stått ostraffliga i mönstringens stund.

Och de höll sig rena särskilt från Jesabels "djupheter", som för dem var det farligaste i denna lära. De såg i dem vad de innerst var, nämligen Satans djupheter. Och de inlade en tydlig och kraftig protest mot dessa förföriska "djup". Utan en sådan protest hade de inte stått ostraffliga i mönstringens stund.

Och de höll sig rena från den stora gruppens oförsvarliga slöhet och slapphet i församlings- tukten. De inlade en tydlig och kraftig protest mot detta elände. Utan en sådan protest hade de inte stått ostraffliga i mönstringens stund.

De inlade alltså en trefaldig protest mot Tyatira-fördärvet och stod trefalt rena från den rådande smutsen. Men mer förmådde de inte. Ty de var bara ett litet fåtal. De kunde inte utdriva Jesabel ur församlingen. Och de kunde inte genomdriva den församlingstukt, som det stora och slöa flertalet försummade. Här stod

de vanmäktiga, likasom Herren själv stod vanmäktig gentemot skökoväsandet på sin tid.

Men vad gjorde de då? Jo, detsamma som han: de bar »**bördan**». De *led*, de *led* under det förfärande trycket. Den sataniska förförerskan och den frihet, som församlingen lämnade henne att fördärva Herrens tjänare, var för dessa hans heliga ett bittert lidande, en ofta hart när odräglig börda. Och bara Gud i himmelen såg och vägde alla de kval, som dessa ädla andar fick utstå av det råa och horiska Jesabels- packet och av den slöa församlingen, som lät det onda ha sin gång.

Och mönstraren kände deras börda väl. Och han vägde den. Och han fann den så tung, att han högtidligen lovade att inte pålägga "någon annan börda". Också bar de den så ostraffligt, att de inte behövde någon mer för sin helgelse.

Alltså krävde inte Herren, att dessa förstlingar skulle rensa församlingen från Jesabel och från slappheten mot henne. Han var nöjd med, att de i anden gått ut från de två gruppernas skökoväsen, och att de fasthöll den allsidiga protesten mot eländet, samt att de ståndaktigt bar den oundvikliga bördan, som just var Tyatira-korset, på vilket dödslikheten med Herren avkrävdes dem. Detta lidande var en daglig eld, som höll dem rena från den horiska världslikställigheten av grövre och finare art och bevarade dem obesmittade av den giftiga och sövande luft, i vilken de levde.

Och de skulle bära sin börda och hålla fast det de hade, tills Herren kom, nämligen kom genom domen över Jesabel. I och med denna dom skulle deras rättvisa sak bli uppenbar. Och då skulle dessa föraktade och förtrampade, bortstötta och förtryckta, hånade och pinade, av Herren själv visas upp som de där var Tyatiras verkliga församling. —

Alltså ger oss det lilla prima Tyatira tre viktiga lärdomar. Vilka de är har vi sett. Låt oss ytterligare betrakta dem.

– *Håll dig ren från Jesabels lära*

– *Håll dig ren från Jesabels djupheter*

– *Nedlägg en tydlig och kraftig protest mot de troendes slapphet mot Jesabel.*

...

Smyrna om Lidande sid 712 - 718

Smyrna var en martyrförsamling. Varje morgon stod man upp med döden för ögonen. Varje afton lade man sig med döden för ögonen. Aldrig säker för den kvalfullaste död. Varje buller på gata och torg kunde betyda en sådan.

Överallt var man smäddad och häddad, trängd och betryckt och ofta jagad, riven och sliten som ett villebråd. Ingen punkt på jorden, där man kunde sätta sin fot i ro för det rasande vildjuret. — Allt detta visste granskaren väl. Trösterikt sade han därför: "Jag känner din bedrövelse (ditt betryck) och den försmädelse du lider." Hans öga följde de betrycktas nöd sekundligen, som sin egen. De pinade slaktefåren höll han i sin högra hand och bar dem på sitt hjärta. *Sådan* är vår Herre. —

Men han lovar inte församlingen att nu göra slut på lidandet. Tvärtom förutsäger han sådant i stigande grad. "Se, djävulen skall kasta somliga av er i fängelse, för att ni må bli satta på prov; och ni ska utstå bedrövelse i tio dagar."

Vad som närmast menas med dessa "tio dagar" vet vi inte. Knappast torde de vara dagar i bokstavlig mening. Men *det* se vi tydligen, att de var den bittraste och den evigt avgörande prövningstiden för församlingen, varunder det beskärda lidandesmättet skulle fullbordas, och varunder Herren satte detta slutkrav på henne: "Var trogen intill döden." Detta tio-dagarsprov och detta tio-dagarskrav gälla varje församling och varje medlem av densamma i alla tider. Lidandet kan vara av olika slag, beskaffenhet och grad, men genomlidat måste det med segerliv, om livets krona skall vinnas. ...

I Smyrna fanns en judisk synagoga. Hennes föreståndare var Satan. Ty det var "en Satans synagoga", står där. Och den utgjordes av skökojudar, utvärtesjudar.

I denna "renläriga och gudeliga" satanshop hade församlingen sin värste fiende. Den överöste henne med försmädelse och gjorde hennes lidandeskalk långt bittrare än de argaste hedningar förmådde. Men hon svalde och upplöste *ostraffligt* det marterande giftet. Det är Smyrna-övervinnandet. —

I vårt land finns det många Satans synagogor. Utvärtes-juden går igen som utvärtes-kristen, vilken aldrig befattar sig med fatets och bågarens inre. Det budlösa löftet har

sin fortsättning i det budlösa evangeliet. Smyrna-ståndet med född och frälsande renhjärtenhet och ostrafflig livsrättfärdighet är för skökoevangelisten en fasa, ty det är hans död. Inte i det födda, utan i det ofödda lägger han sin personliga frälsning. Hans s.k. evangeliska mat är ett ideligt sötsugeri i förening med ett ideligt budspotteri. Slikt kallar han för en härlig spis. Och han har ett fasligt bestyr med att inte "tappa sugen".

I Jesu törnekrona var Kaifas den bittraste taggen. I Smyrna-martyrens var han det ock. Och han var den "stora bedrövelsen och det oavlåtliga kvalet" i Pauli hjärta (Rom 9:1, 2). Och han är och förblir alla Smyrna-hjärtans tagg, bedrövelse och kval. Många "troende" känna inte denna tagg, ty de är taggen. Träd dem inpå livet med Andens allena frälsande lag – och taggen sticker fram under skenet av Kristi namn och borrar sig djupt i ditt hjärta. Försmädelsen från Satans synagoga går som en ström över alla Smyrnenser i alla tider, så länge skökan har världsväldet.

Smyrna var en fattig församling. "Jag känner din fattigdom", sade Herren. Och att han framdrar och offentligt utpekar hennes fattigdom, tyder på, att hon blivit fattig för hans namns skull. Säkerligen hade här, som ofta hände i martyrtider, de kristnas hem blivit plundrade och ödelagda av hedningarna, vilka ej sällan uppeggades till sådant av judarna. Så fick mången gång de kristna utstå den råaste misshandling av den hedniska pöbeln, ja, så gräslig och rå, att den inte kan omtalas. Och de blev ofta berövade sina hem och led brist på det nödvändigaste och bortjagades som ovärdiga att vistas bland människor och fick irra omkring i vildmarker, överallt väntande misshandling, pina och död. Men Smyrnenserna genomled sin fattigdom och allt annat elände på ett sådant sätt, att de stod ostraffliga inför mönstrarens skarpa blick. Detta är Smyrna-evangeliet med det prima övervinnandet, Jesu Kristi allsmåttiga tubudsevangelium, som är "Andens lag". —

"Men du är rik", säger han; nämligen rik *i* och *inför* Gud. Det är det högsta, som kan sägas om en församling eller om en människa. Smyrnas fattiga var "miljonärer" inför Gud. Sådana miljonärer finns i alla tider. De är

"Smyrnenserna". De gå ofta i barslitna rockar och kjolar. Men tänk, när en gång deras rikedom kommer fram i Guds paradiset!

Vari bestod då Smyrna-församlingens rikedom? Jo, hon var rik på den eviga tubudskärleken, rik på den eviga tubuds rättfärdigheten, rik på den eviga tubudsnåden, rik på den evige tubudsanden, med ett ord: hon var rik på det eviga tubudsevangeliet, som är "Andens lag", vilken är all rikedom, som finns i alla himlar och i alla evigheter.

Vad är "miljonen" i och inför Gud? Den är förstabuds-alltet i och inför "Gud Allt". Den är "alltet"; och mer än "allt" kan ingen äga. Den som har "Gud Allt", han har allt prima gott, som finns i himmel och på jord, i tid och evighet.

Men ett är att vara rik, och ett annat är att stå rik, när det gäller. Detta kunde Smyrnenserna. I alla sina små och torftiga förhållanden, i alla sina försakelser och umbäranden, i allt sitt gräsliga och onämbara elände stod de orubbligt rikedomstånd. Se, det är konsten, den höga och svårlärda förstabudskonsten. Rik i dag, då allt går mig väl — men fattig i morgon, då allt går mig illa, slikt pjosk var okänt i Smyrna. — ...

"Jag känner din fattigdom." Att nu ta detta ord endast i betydelse av lekamlig fattigdom, det vore orätt. Ty den lekamliga fattigdomen får sitt evighetsvärde bara i samband med andlig fattigdom. ...

Att lida i tider av svallande fröjd, det fick Smyrnenserna ofta, men det är så gott som inget lidande. Och lida i tider av gudsövergivenhet och andlig fattigdom, det fick de ofta, och det är lidande. Och det kan bara den, som är rik genom en förbundsmässig skapelse, som står över alla känslor, ja, bara den som är all och hel i Kristus, vilken stod lika all och lika hel på korset som på Tabor, lika rik i det innersta förgårdshelvetet, fastän han där var berövad varje känsla av sin rikedom.

Smyrna-miljonär en stod rik även i den andliga fattigdomen, ehuru han inte kände sig ha "ett öre på fickan". Han visste väl, att "miljonen" fanns där, fastän han inte kunde

känna den. Ty "miljonen" har Herren beskrivit så: "Saliga är de i anden fattiga, ty himmelriket hörer dem till." Detta rike är "miljonen". Och den i anden fattige äger den även då, när han känner sig "fattig som en kyrkråtta". —

I Smyrnas stormar hade man blivit väderbiten och barkad. Där pjoskades inte med känslor. Männen var män och kvinnorna var kvinnor, som inte baxnade för en dust med Smyrnas Satan och djävul. Hör, sången brusar över tvåfalt hungriga tungor! Man upplyfts i paradiset makt- och kraftsfärer och trampar på fiendens nacke. — ...

Sålunda: betryck, bedrövelse, fattigdom, försmädelse, Satans synagoga, djävulens raseri, fängelse, trångmål, nöd och elände av allahanda slag — det var Smyrna-kalken, Smyrna-ugnen, Smyrna-provet.

Men i allt detta lidande stod församlingen ostrafflig. Det är Smyrna-troheten, i vilken granskarens blick inte fann något att anmärka. Sådant är Smyrna-evangeliet, Jesu Kristi rika och allsmåttiga tubudsevangelium, som är "Andens lag." —

Smyrna är alltså den första församling, som håller gränsen mellan keruben och vilddjuret tydlig och orubbligt fast. Här flyta inte kristendom och värld tillsammans. Skökan är utestängd. Smyrna-lammet är tidsenligt med tidsenlig segerkraft över den tidsenlige fienden. Därav det rasande vilddjuret och det mångsidiga lidandet. — ...

Nej, man lärde sig att undergå lidandet som ett födslokval, vilket dagligen födde eller förnyade prima-barnet. Så hade man inte bara dagligt moderskval utan även daglig modersglädje. —

Och Herren har inget annat krav på församlingen än fort satt trohet intill änden. "Var trogen intill döden, så skall jag ge dig livets krona." Den 10:e dagens afton skall komma. Då uppgår den eviga härlighetens sol. Kronan ges. Paradiset höga sfärer upplåtas för Smyrnas hjältemän och hjältekvinnor.

Sardes: de Värdiga sid 821 - 824

Det prima Sardes beskriver Herren så: "*Men du har några få namn i Sardes, som inte har besmittat sina kläder, och de skall vandra med mig i vita kläder, ty de är värdiga.*" — Vilket härligt betyg! Och så kort, bara ett enda ord:

Värdiga

Denna värdighet hade de vunnit därigenom, att de inte besmittat sina kläder. De levde i en hednisk stad, som låg försänkt i förstabudsotukt, och i en skökoförsamling, som övade samma synd, men "i Guds namn". Hela Sardesluften var smittoförande, tung, sövande och dödligt giftig. Förstabudslöshet, död och förruttnelse överallt! Vilken fara för kläder och förstlingskap!

Men "de få namnen" hade i anden gått ut från Sardes' vilddjur och sköka och var i liv och lära en tydlig och kraftig protest mot dem. Och vad det kostade dessa få, behöver inte sägas. Men så undgick de besmittelsen och räddade kläderna; och så fick de det höga betyget: "värdiga".—

De "få namnen" ... hade Guds och Lammets namn skrivet på sina pannor. De hette »**Jag är**» i Jesu »**Jag är**» och var alltså "några få namn" i hans namn. Och de bar sina höga namn ostraffligt. Ingen förebräelse, ingen anmärkning i mönstringens stund. De levde i den första kärleken, i de första gärningarna, i det första övrvinnandet. Allt var förstklassigt, allt prima.

De "få namnen" var alltså "några få namn" bland de tolv gånger tolv tusen namnen. Och om alla dessa namn på Sions berg säges det: "*De har inte besmittat sig med kvinnor; ty de är jungfrur*" (Upp 14:4). Ett högst besynnerligt uttryck, som vi se. Det är en våldsamt bild, som med väldig kraft vill framhålla den rena brudkärleken, obesmittad av vilddjuret och skökan, den firsidiga **all-kärleken** till Gud, obesmittad av egenkärlek och världskärlek, som är förstabudsotukt. ...

De "få namnen" hade inte besmittat sina kläder. Vad menas då med dessa kläder? Det säger oss Paulus: *Ikläden er Herren Jesus Kristus* (Rom 13:14; Kol 3:9–15). Alltså: Jesus Kristus, själva personen, är kläderna. Men han finns till bara som den eviga tubudskärleken, den eviga tubuds rättfärdigheten, den eviga tubuds nåden, den evige tubudsanden med slaktmärket. Detta är "Jesuskläderna" eller

"kläderna Jesus". Och de är absolut fullkomliga och rena och kan aldrig besmittas och behöva aldrig tvås. Alltså är det inte dessa kläder, som omtalas i vår text. Utan där är det fråga om kläder, som är gjorda av Jesus-kläderna.

Och hur göras kläder av Jesus-kläderna? Jo, bara genom födelse. Man födes med dem. De är pingstbeklädningen från höjden. De är Jesu evige tubudsande, född eller subjektiverad i människogestalt. Men ande är som vatten. Att vara iklädd Jesuskläderna är alltså att vara genomträngd av Jesu tubudsande, som ett vatten är genomträngt av det vatten, vilket blandats i detsamma.

Dessa kläder är följaktligen inte ett "ytterplagg", utan de sitter på varje punkt i ande, själ och kropp. Varje atom är "genomklädd" av tubuds-Jesus. Varje atom sitter *så* iklädd Jesu kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande, att han *är, är* Jesu kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande, ja, han sitter där som iklädd "Andens lag". ...

Men *dessa* kläder, som är gjorda av Jesus-kläderna, kan orenas och behöva tvås. Ja, de kan "besmittas" så att de gå förlorade.

Förstlingsdräkten är tubudsdräkten. Den har följaktligen en grundside, som är förstabuds-sidan och som är **all-kärleken** till Gud. *Den* är klädernas livsväsen. Förstabuds-**alltet** är deras liv. Ty dessa kläder är levande. De leva i och av den första kärleken. Ja, de är denna kärlek.

Men då pingsthjärtat börjar dela sig åt guden Mer, då avlas vilddjuret i skökogestalt. Denna djuravlelse är just "besmittelsen" i vår text. Den är alltså ingen tillfällig orenhet eller strödda fläckar, som kan avtvås i Lammets blod, utan den är en *genombefläckelse*, som angripit hela dräkten i varje atom. Den är förstabudshoreri, som sänkt kläderna till sekunda kläder. Därmed är pingsträkten och pingstbruden borta. ...

Men "de få namnen" hade inte beträtt denna väg. De tog aldrig del i den allmänna djuravlelsen i församlingen; utan de stod orubbliga i sin första kärlek, den firsidiga **all-kärleken** till Gud. Så levde deras kläder förstlingslivet, det prima livet. De "få namnen" höll sig stadigt på berget högt över sumpen och träsket. ...

Ack, du prima Sardes. Så långt hade du kommit i renhet, att du aldrig kunde besmitta dina kläder!

Laodicea om Sinnesändring sid 846 - 849

"Alla dem jag älskar, tuktar och agar jag. Så var nu ivrig och ändra sinne." Här har vi alltså tre saker: Jesu kärlek och tuktan samt sinnesändringen. Först:

Jesu kärlek. "Alla dem jag älskar", säger han. Till dem hörde alltså de vämjeliga Laodiceerna. Även denna församling, som var den djupast fallna, låg ännu i hans barmhärtiga hand. Det var en hjärtesmältande tröst för henne, om hon vaknade upp och såg sitt förskräckliga elände. Hur vämjelig och vedervärdig hon än var, så älskade han henne dock. Jesu kärlek är **seg-seg**. — Lär härav, ni Herrens heliga, att hata Stor-Stinntekräket, men älska det arma människokräket. Här sättes den *seg-sega* kärleken på sina hårdaste prov. Just detta prov fick Herren genomgå, då den judiska Stor-Stinntan förde honom på korset.

Jesu tuktan. "Alla dem jag älskar, tuktar och agar jag." Alltså hade Laodiceerna att bereda sig på både ris och käpp. Naturligtvis. De har slarvat bort Jesu "guld, kläder och ögonsalva." Och "Gud låter inte gäcka sig. Ty vad en människa sår, det skall hon också skörda." Här förestod heta skräckveckoeldar. Vredens sju skålar måste tömmas för andra gången. Och då är där längre till botten än första gången. Lika högt som man stigit i högmod, lika djupt skall man sänkas ned i förödmjukelsens eld. "*Du skall inte bli fri från din orenhet, förrän jag släckt min vrede på dig*", sade Herren till den judiska skökan (Hes 24:13).

Sinnesändringen. "Så var nu ivrig och ändra sinne"; så står där i grundtexten. Det går alltså inte an att förhålla sig till Gud som en säck och vänta, att det nya sinnet skall stoppas i en. Nej, det krävs iver och flit i sinnesändringen; varom icke, så blir det ingen sådan av. Ty Jesu sinne är ju ett sinne och kan följaktligen mottagas och ägas bara som ett sinne. Det måste ivrigt och flitigt subjektiveras eller omsättas i ett sant

människosinne, just där Jag är ställd, just i mina vardagliga förhållanden. Bara så mycket av Jesu sinne, som jag subjektiverar, bara så mycket har jag av hans sinne. Det finns bara *en* iver på jorden, den att vara så till sinnes som Jesus var. Den är iver i all iver; och utan den är all iver bara ett nedgrävande av mig själv i mullen. — Och iver i sinnesändringen krävs särskilt av ett Laodicea. Ty ett sådant har inte långt kvar av utkorelsens tid. Laodiceas "dag" är snart förliden. Och därpå kommer Jesabels dag med "utrotelsen". —

Slutligen tillägger Herren: "Se, jag står för dörren och klappar; om någon hör min röst och upplåter dörren, så skall jag ingå till honom och hålla måltid med honom och han med mig". Det är också ett kärlekens ord, men med djup förödmjukelse för Stor-Stinntan. Ty därmed sade han henne, att hans inneboende upphört. Pingsträttfärdiggörelsen var upplöst, det andra skapelsebeståndet förlorat. Laodicea stod bara i världs rättfärdiggörelsens allmänna nåd, ja, till och med i dess "omedvetna skede", där Herren står helt och hållet utanför människan.

Församlingen ägde inte ens rotlivet. Det ljumma, djuravlande och djurfödande känslöväsendet tog hon för hans inneboende. Så blind var hon. I detta väsen begick hon Herrens nattvard, säkerligen varje vecka, som bruket var. Hon trodde sig sitta vid hans bord, men så var det vid mergudabordet hon satt, ja, i grunden vid Satans bord.

Ja, detta var Herrens sista ord till Laodicea. Och i det ligger ett djupt vemod. "Om någon hör min röst", säger han. Han har alltså just inte något hopp om, att alla skall göra det. Möjligen "någon", kanhända ingen. Så fruktansvärt döv, blind och hårdnackad är den mogne skökoanden. Det hade han bittert fått erfara av den judiska skökan. Över henne grät han, då han på åsnan kom till henne för sista gången (Luk 19:41). Där ligga också tårar i hans sista ord till Laodicea-skökan.

Filadelfia om ståndaktighet sid 866 - 869

"Emedan du har tagit vara på ordet om min ståndaktighet, så skall också jag ta vara på dig."

Vad var Jesu ståndaktighet? Jo, hans orubbliga tubudskärlek in i döden, hans orubbliga tubudsdräglighet in i döden, hans orubbliga tubuds nåd (livsnåd) in i döden, hans orubbliga tubudsande in i döden, korteligen: hans bergfasta tubudsstånd in i döden.

Och vad är evangelium? Jo, ordet om denna ståndaktighet eller det ord, i vilket Jesu ståndaktighet står och som ger åt människan just denna ståndaktighet eller Jesu orubbliga tubudsstånd in i döden. Märk det! Och må vi aldrig göra oss ett personligt frälsande evangelium utanför Jesu ståndaktighet. Ty det är skökans budlösa evangelium. Utanför Jesu ståndaktighet finns bara världsdrägliggörelsens evangelium, men det är inte personligt frälsande.

Detta förstod Filadelfierna. De hade tagit ordet om Jesu ståndaktighet som evangelium, vilket gav just det tubudsstånd, som det krävde. De hade tagit fäste i själva personen, i tubuds-Jesus, och alldeles släppt sitt själviska själv. De stod helt och hållet inne i Jesu tubudsande eller i hans evigt stående och fortgående tubudsstånd. De kunde inte leva en sekund utan denne bergfaste tubudsande; ty de två mot-budens ande från Satans synagoga var så häftig, stark och omkullryckande, att minsta steg utanför tubuds-Jesus var deras nederlag. De förstod de orden: "Mig förutan kan ni inget göra". De tog Kristus förstabudsmässigt: som frälsaren *allena*, utan allt självfrälseri.

Och märk väl: de stod inte som störrar i hans ande, vilade inte som stockar vid hans tubudsstånd. Nej, för Filadelfiernas andar var Jesu tubudsande vad luften var för deras kroppar. Människan kan inte leva 5 minuter utan luft.

Men hur? Frälser luften hennes kroppsliga liv bara därigenom, att hon går och står i luften och omges av den? Ja, försök! Håll för näsa och mun, så får du väl se, hur det går. Du dör inom kort, även i den renaste och friskaste luft. Den frälser din kropp ifrån döden, bara om du *inandas* den, "subjektiverar" eller omsätter den i din kropp till en förnyad kropp. Och hur är det med den lekamliga maten? Frälser den kroppen från döden, bara du har den och ser den och sitter och prisar den? Nej, bara om du *äter* den, "subjektiverar" eller omsätter den i din kropp till en förnyad kropp.

Dessa enkla sanningar förstod Filadelfierna och tillämpade dem på den invärtes människan. De åt, drack och inandades, med ett ord: subjektiverade Jesu tubudsande, så att den blev deras egen personlige ande just där de stod och just så, som de sekundligen behövde den till övervinnande av Satans mot-budsande. De subjektiverade Jesu ståndaktighet eller tubudsstånd till deras eget tubudsstånd, så att de höll stånd mitt i den sataniska stormen och i det djävulska ovädet från lögnjudarnas synagoga. Det döda eller halvdöda stör- och stockståndet i nåden var alldeles okänt i Filadelfia.

Den "evangeliske räven", som håller för näsa och mun och vill, att Jesus skall andas i hans ställe, och som prisar de härliga rätterna, men vill, att Jesus skall äta åt honom – allt för att frälsningen skall vara "idel nåd"!! – den sköko-räven fanns inte i Filadelfia. Jo, han fanns där, men i Satans synagoga som Kaifas-mickel. —

Så hade Filadelfierna Jesu ståndaktighet och det ända därhän, att de stod det evangeliska tubudsståndet i en sådan ostrafflighet, att mönstraren inte begär något annat av dem, än att de hölle fast det de hade intill änden.